

ЗВЕЗДИ

Лоло

СТЕФЪНИ ПЪРКИНС

Превод от английски

Елка Виденова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ
България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Lola and the Boy Next Door*

Copyright © 2011 by Stephanie Perkins

Превод Елка Виденова
Коректор Таня Симеонова

Дизайн на корицата Лъчезар Касабов
Илюстрация на корицата Shutterstock

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013
ISBN 978-954-27-1057-8

*На Джарод, най-добрия приятел
и истинската ми любов*

ПЪРВА ГЛАВА

Имам три съвсем скромни желания. И хич не съм нахална. Първото е да се явя на зимния бал облечена като Мария Антоанета. Искам такава грамадна перука, че да може да побере цяла птичка, и такъв кринолин, че да се наложи да влизам странично през двойната врата. Но още щом пристигна, ще си повдигна полите, та отголу да се видят кубинките ми и всички да разберат, че въпреки тюла и воланите по душа съм пънкарка.

Второто ми желание е родителите най-после да приемат гаджето ми. Понеже всъщност го мразят. Мразят изрусената му коса с неизменните тъмни корени, мразят ръцете му, татуирани от горе до долу с паяжини и звезди. Твърдят, че все ги гледа отвисоко, че усмивката му не е никаква усмивка, а самотоволно подхилване. И им е писнало да слушат любимата му музика да гърми от стаята ми, втръснало им е да се караме в колко да се прибера, когато ходя на концертите на бандата му по разни клубове.

А третото ми желание?

Никога повече да не виждам близнаците Бел. Ама никога.

Но да се върнем на темата за гаджето ми – галеч по-приятна е. Осъзнавам, че хич не говори добре за мен, че търся одобрението на родителите си, но честно казано,

животът ми ще е далеч по-приятен, ако най-после приемат, че Макс е *единственият*. Така ще се сложи край на смущаващите ограничения, на задължителните обаждания по телефона на всеки кръгъл час, когато съм излязла с него, и – което е най-хубавото – на неделната закуска.

Тоест на сутрини като тази.

– Още една гофрета, Макс?

Баща ми, Нейтън, побутва златистата камара гофрети през античната ни фермерска маса към гаджето ми. Поканата всъщност не е никаква покана. Това е заповед, та да могат родителите ми да продължат с разпита преди да сме си тръгнали. А единствената ни награда в замяна на това неделно мъчение? Малко по-свободен режим за следобедното ни излизане и по-редки контролни обаждания.

Макс си взима две и придърпва бурканчето с гъстия, домашен малиново-прасковен сироп.

– Благодаря, сър. Невероятни са, както винаги. – Внимателно излива от сиропа по една гъста капка във всяко квадранче. Въпреки всеобщото мнение, провокирано от външния му вид, Макс е изключително внимателен. Затова никога не пие и не пуши трева събота вечер. Не би искал да се появи на неделната закуска с махмурлук, понеже си знае, че именно това гебнат нашите. Някакво доказателство за поквара.

– Благодарни на Андри – Нейтън кима към другия ми баща. Андри ръководи малка пекарна, която оперира от къщата ни. – Той ги направи.

– Превъзходни са. Благодаря, сър – Макс е невъзмутим. – Лола, ти нахрани ли се?

Протягам се и редицката бакелитови гривни на дясната ми ръка, широка цели седемнадесет сантиметра, весело подрънква.

Звезди за Лола

- Аха, преди около гвайсет минути. Хайде - обръщам се умопително към Андри, понеже той е човекът, който евентуално би ни пушал по-рано. - Не може ли да тръгваме вече?

Но Андри невинно примизва.

- Още портокалов сок? Омлет по испански?

- Не. - Раменете ми понечват да кълъмнат, но мигом изправям гръб. Никак не е красиво да се презърбваш.

Нейтън забива вилица в поредната гофрета.

- Е, Макс. Какво ново в света на паркинзите и броячите?

Когато не се изявява като бог начело на своята инди-пънк-рок банда, Макс работи за общината. Нейтън се гразни, че не проявява никакво желание да следва. Но само защото не схваща, че Макс всъщност е изключително интелигентен. Чете сложни философски трактати, писани от разни хора с непроизносими имена, и гледа купища гневни документални филми на политическа тематика. Аз лично не бих се осмелила да споря с него.

Макс се усмихва вежливо и тъмните му вежди се вдигат с милиметър.

- Нищо ново от миналата седмица насам.

- А бандата? - упорства Андри. - Нали в петък щеше да идва някаква клечка от звукозаписна фирма?

Гаджето ми се смръщва. Онзи от звукозаписната компания така и не се появи. Вместо това, Макс разказва на Андри за предстоящия албум на „Амфетамин“, а през това време аз и Нейтън си разменяме съвсени погледи. Баща ми несъмнено е разочарован, че за пореден път не е открил нещо уличаващо срещу Макс. Като се изключи вечният проблем с възрастта, естествено.

Кое то всъщност е основната причина нашите да мразят гаджето ми.

Големият проблем е, че аз съм на седемнайсет, а Макс – на двайсет и две.

Но аз твърдо вярвам, че разликата във възрастта няма значение. Освен това става дума само за пет години – много по-малко, отколкото при нашите. Но няма особен смисъл да изтъквам тази подробност, нито пък факта, че гаджето ми е на годините, на които е бил Нейтън, когато нашите са започнали да излизат. Подобни коментари ги провокират още повече.

– *Аз* може и да съм бил на неговите години, но Андри беше на трийсет – ще каже Нейтън. – А не тинейджър. Освен това и на двамата това не ни беше първото гадже, имахме сериозен житейски опит. В тези неща човек не бива да се хвърля с главата надолу. Трябва да се внимава.

Явно не помнят какво е да си млад и влюбен. Естествено, че ще се хвърля с главата надолу. Когато става дума за човек като Макс, бих била пълна глупачка да не скоча в дълбокото. На най-добрата ми приятелка ѝ е ужасно забавно, че нашите са толкова строги. Така че, би следвало една хомосексуална двойка да е наясно какво изкушение представлява сексапилен младеж с донякъде опасно излъчване, нали така?

Но истината е, че не проявяват никакво разбиране.

Няма значение, че съм идеалната гъщеря. Не пия, не употребявам наркотици и дори не съм дръпвала от цигара. Не съм катастрофирала с колата им – даже не умея да карам, така че не се налага да плащам по-скъпа застраховка – и си имам прилична работа. Изкарвам добри оценки. Е, с изключение на биологията, но беше въпрос на принцип да откажа да извърша дисекция на ембрион на прасенце. Освен това ушите ми са пробити само на едно място и нямам нито една татуировка. Засега. И дори не се срамувам да прегърна родителите си на обществено място.

Звезди за Лола

Освен когато Нейтън си е нахлузил лентата за тичане на челото. Ама тук вече всеки ще ме разбере.

Вдигам си чинията от масата с надеждата поне малко да ускоря нещата. Днес Макс ще ме води на едно от любимите ми места – Японската чаена градина, – а после ще ме закара на работа, за вечерната смяна. И, надявам се, междувременно ще прекараме приятно в шевролета му, модел „Импала“ от 64-та година.

Облягам се на кухненския плот, размечтала се за колата на Макс.

– Не мога да повярвам, че не си е сложила кимоно – отбелязва Нейтън.

– Какво? – ужасно е да се отнесеш нанякъде, а после да установиш, че хората те коментират.

– Китайска пижама за японска чаена градина – Нейтън сочи червения ми копринен панталон. – Какво ще си кажат хората?

Не вярвам в модата. Вярвам в нестандартното. Животът е твърде кратък, за да съм един и същи човек всеки божи ден. Завъртам отегчено очи, та Макс да разбере, че осъзнавам колко идиотски се държат родителите ми.

– Малката ни травеститка – обажда се Андри.

– Нищо ново – грабвам чинията му и изсипвам остатъка от закуската в купичката на Мили. Очите ѝ се опуват и тя поглъща остатъците от гофретите на една хапка.

Цялото име на Мили е „Господи, Мили Боже“. Спасихме я от един кучешки приют преди няколко години. Мелез е, прилича на златен ретривър, но е черна. Исках черно куче, понеже веднъж Андри изрязва една статия от списание – *вечно* изрязва разни статии, обикновено за тинейджъри, загинали от свърхдоза или пипнали сифилис или забременели и напуснали училище – че черните кучета

винаги последни ги осиновяват от приютите и е най-вероятно да бъдат приспани. Което си е чист кучешки расизъм, мен ако питате. А Мили е истинско съкровище.

- Лола - Анди надява строгото си изражение. - Не бях приключил.

- Тогава си вземи друга чиния.

- *Лола* - обажда се Нейтън и аз подавам на Анди чиста чиния. Тъкмо решавам, че ще раздухам този гребен инцидент до нещо по-така, пред Макс, но за щастие в този миг забелязват, че Мили се моли за още гофрети.

- Не - казвам ѝ.

- Ти днес разходи ли я? - пита Нейтън.

- Не, Анди я разходи.

- Ама преди да се захвана с гофретите - уточнява Анди. - Време ѝ е за още една разходка.

- Защо не я изведеш, докато ние с Макс приключим? - пита Нейтън. А това отново е заповед, а не въпрос.

Поглеждам Макс, а той стисва очи сякаш не може да повярва, че отново се опитват да ни изиграят стария номер.

- Ама, татко...

- Никакво „ама“. Ти настояваше за куче, ти ще си го разхождаш.

Това му е една от най-гразнещите гежурни реплики. И е вярно, взехме Господи, Мили Боже за мен, но тя най-нахално взе, че се влюби в Нейтън. На което двамата с Анди безкрайно се гразним. Понеже именно ние я храним и разхождаме. Посягам към биоразградимите торбички и кашката ѝ - онази, която лично избродирах на сърчица и матрешки - и Мили напълно пощурява.

- Да, га. Да вървим.

Поглеждам Макс извинително и двете с Мили се изнизваме навън.

Звезди за Лола

От верандата ни до тротоара има двайсет и едно стъпала. Из Сан Франциско вечно трябва да се борим със стъпала и възвишения. Вън е необичайно топло, така че към широките панталони и бакелитените гривни съм облякла потниче. Сложила съм си също и гигантски бели очила в стил „Джаки О“, дълга кафява перука с яркозелени крайчета и черни балетни пантофки. *Истински* балетни пантофки, а не равни обувки, гето наподобяват балетни пантофки. Навръх Нова година взех твърдото решение никога повече да не обличам егин и същи тоалет дъ пъти.

Слънцето гали приятно раменете ми. Няма значение, че е август – заради залива температурите не се променят кой знае колко през годината. Винаги е прохладно. Доволна съм от днешното изключение, понеже няма да се наложи да влача пуловер на срещата ни.

Мили се изпишква в миниатюрния затревен правоъгълник пред съседната бледолилава къща във викториански стил – винаги пишка тук, което напълно одобрявам – и продължаваме нататък. Въпреки старанията на родителите ми се чувствам щастлива. Ето, след малко излизам на романтична среща с приятеля си, после съм на смяна с любимите ми колеги и ми остава още цяла седмица от лятната ваканция.

Тръгваме нагоре, а после наголу по огромния хълм, който дели улицата ни от парка. На влизане ни поздравява корейски господин, облечен с плюшен аниуг. Играе тай чи между палмите.

– Здравей, Долорес! Как мина рожденият ден? – Господин Лим е единственият човек освен родителите ми (когато са ми ядосани), който ме нарича с истинското ми име. Дъщеря му Линдзи ми е най-добрата приятелка – живеят на няколко пресечки от нас.

– Здравейте, господин Лим. Страхотно беше! – Рожденият ми ден беше миналата седмица. Моят е най-рано от всички в класа, което е особено приятно. Така се чувствам по-зряла от останалите. – А как върви ресторантът?

– Много добре, благодаря ти. Тази седмица всички поръчват телешко галби. Довиждане, Долорес! Да поздравяваш вашите.

Бабешкото ми име се дължи на факта, че съм кръстена на баба ми. Тоест на прабаба ми, Долорес Дийкс, починала няколко години преди да се родя. Баба е на Анди и е била страхотна. Носела шапки с пера и участвала в протести за граждански права. Долорес е първият човек, на когото Анди признал за сексуалната си ориентация. Бил на тринайсет. Много били близки и когато починала, му завещала къщата си. В нея живеем и до днес, в ментовозелената викторианска къща на прабаба Долорес в квартал Кастро.

Нещо, което никога не бихме могли да си позволим, ако не беше щедрият ѝ жест. Родителите ми печелят добре, но не могат да се сравняват със съседите. Добре поддържаните къщи на нашата улица с декоративните фронтони и екстравагантни гървени орнаменти са все на наследствени богаташи. Включително бледооливата до нас.

Името ми съвпада и с това на парка – „Мисия Долорес“. Това не е съвпадение. Прабаба Долорес е кръстена на близката мисия, която пък е кръстена на някаква рекичка на име *Arroyo de Nuestra Señora de los Dolores*, или „Река на Дева Мария на Скърбите“. Та кой не би искал да го кръстят на някакво депресарско поточе? Наблизо има и една главна улица, която също се нарича Долорес. Което вече е странно.

Звезди за Лола

Предпочитам да съм си Лола.

Господи, Мили Боже си свършива работата и тръгваме към къщи. Надявам се родителите ми да не въртят Макс на шиш. За човек, който е така необуздан на сцената, Макс всъщност е доста затворен и тези ежеседмични срещи никак не са му лесни.

- Мислех си, че да се разправяш с един строг баща е предостатъчно - каза ми веднъж. - Но двамата наведнъж? Направо ще ми вземат здравето, Ло.

Покрай нас с гърнчене минава тежкотоварен автомобил, натоварен с нечуи вещи и мебели, и странна работа, съвсем изведнъж доброто ми настроение се заменя от смътно безпокойство. Забързваме крачка. Макс вероятно вече съвсем е полудял. Не мога да си обясня защо, но колкото повече приближаваме дома, толкова по-зле се чувствам. В главата ми се завърта ужасен сценарий: родителите ми са подложили Макс на такъв безмилостен разпит, че е решил повече да не се занимава с мен.

Надявам се някой ден, когато сме заедно не само от едно място, родителите ми най-после ще разберат, че Макс е любовта на живота ми и възрастта ни вече няма да е проблем. Но макар за момента да не успяват да прозрат истината, съвсем не са глупави. Поддържат контакт с него, понеже са убедени, че ако ми забранят да се виждаме, ще взема да избягам с него. Ще се пренеса у тях и ще се хвана да танцувам гола някъде или да продавам амфетамини.

Което е пълна глупост.

Но вече тичам, гърпам Мили надолу по хълма. Нещо не е наред. И съм сигурна, че вече се е случило - че Макс си е тръгнал или че родителите ми са го приклезили и въвлекли в разгорещен спор относно липсата на посока в живота. Стигам нашата улица и всичко ми става ясно.

Товарният автомобил, в това е проблемът.

А не Макс.

Товарният автомобил.

Но съм сигурна, че моя микробус пренася мебелите на друг наемател. Непременно е така, винаги така се оказва. Последното семейство, чудатата двойка, около които се носеше миризма на швейцарско сирене и които колекционираха странни медицински експонати, като например сбръчкани черни гробове, тикнати във формалдехид, или гигантски модели на вагини, напусна къщата преди седмица. През последните две години през къщата премина цяла върволица наематели и всеки път, когато някой се изнесе, несъзнателно тръпна от ужас, докато не пристигнат новите.

Ами ако *точно сега* се върнат?

Забавям крачка, за да огледам по-внимателно микробуса. Има ли някой вътре? На тръгване не забелязах в гаража да има автомобил, но пък съзнателно се старая да не зяпам съседната къща. И ето, отпред на тротоара, стоят двама души. Напрягам взор и със смесица от възмущение и облекчение установявам, че са хамали. Мили опъва повода и аз отново забързвам.

Сигурна съм, че няма повод за притеснения. Така че, вероятността е минимална. Само дето *...винаги* има известна вероятност. Хамалите смъкват някакво бяло канпе от микробуса и сърцето ми задумква. Разпознавам ли го? Седяла ли съм на тези бели възглавници? Но не, струва ми се непознато. Надниквам в препълнения микробус в търсене на нещо познато и погледът ми попада върху редици строги, модерни мебели, които никога не съм виждала.

Не са те. Няма как да са те.

Не са те!

Ухилвам се от ухо до ухо – глуповата, детинска усмивка

Звезди за Лола

ка, каквато обикновено не си позволявам, и махам на хама-лите. Те изсумтяват и ми кимат в отговор. Бледолилава-та врата на гаража е отворена и сега вече съм сигурна, че по-рано си беше затворена. Оглеждам колата и съвсем се успокоявам. Малка и сребриста и съвсем непозната.

Спасена съм. За пореден път. Днес наистина ми е късметлийски ден.

Двете с Мили се втурваме вкъщи.

- Хайде, край на закуската! Да вървим, Макс.

И тримата зяпат през прозореца на всекидневната.

- Май си имаме нови съседни - отбелязвам.

Анди ме поглежда, изненадан от бодрия ми тон. Ни-кога не сме обсъждали какво се случи преди две години, но той е наясно, че има нещо. Знае, че се тревожа да не се върнат, че гриза нокти от притеснение всеки път, когато пристигне микробус с хамали.

- Какво? - ухилвам му се, но после се сещам за Макс. Прибирам си усмивката.

- Ъм, Ло? Ти не ги ли видя случайно?

Загрижеността му е направо трогателна. Махам кашката на Мили и влизам в кухнята. Твърдо решена да пришпоря нещата, тя най-последно да пристъпим към по-приятната част, вдигам останалите чинии от масата и тръзвам към мивката.

- Не - размивам се. - Какво? Да не би и те да си носят пластмасова вагина? Или препарирани жираф? Пълен комплект средновековни доспехи - какво де?

И тримата ме зяпат.

В гърлото ми засяда буца.

- Какво става?

Макс се взира в мен с необичайно любопитство.

- Вашите казват, че ги познаваш.

Не. НЕ.

Някой казва още нещо, но така и не чувам гумите. Краката сами ме повеждат към прозореца, макар мозъкът ми да крещи да му обърна гръб. Не може да са те! Нали мебелите не бяха техните! Нито колата! Но факт е, че хората си купуват нови неща. Очите ми се впиват във вратата точно когато на верандата се появява някаква фигура. Чиниите в ръцете ми – *защо за бога още стискат чиниите от закуската* – се разбиват на пода.

Защото наистина е тя.

Калионе Бел.

ВТОРА ГЛАВА

— **И** на живо е точно толкова красива колкото по телевизията. – Ровя в купичката с курабии и оризови крекери, поднесени безплатно от заведението. – Въобще си е така красива, каквато си е била винаги.

Макс свива рамене.

– Става. Но не е нищо особено.

Колкото и утешително да ми действа безразличието му, все пак не ми стига, за да се успокоя съвсем. Облягам се на оградата на рустикалната чаена къща. От близкото езеро повява лек ветрец.

– Ама ти не разбираш. Това е *Калиопе Бел*.

– Права си, не разбирам. – Очите му се присвиват загдебелите черни рамки в стил Бъди Холи. Ето нещо общо между нас – и двамата сме ужасно късогледни. Обожавам, когато си сложи очилата. В такъв момент в чертите му се срещат рокерът хулиган и сексапилният отличник. На сцената не ги слага, освен когато свири акустично парче. С тях изглежда някак по-чувствителен. Макс определено обръща внимание на външния си вид, което за някои може и да проява на суета, но аз напълно го разбирам. Все пак имаш един-единствен шанс да създадеш първо впечатление.

– Чакай да се ориентирам – продължава той. – Когато

сте били първи курс в гимназията...

- Когато аз бях първи курс. Тя е с една година по-голяма.

- Добре де, когато си била първи курс ... какво? Държала се е гадно с теб? И още ти е криво? - Веждите му се смръщват, сякаш му се губи половината от уравнението. Което си е точно така. Но нямам никакво намерение да го разкривам.

- Аха.

Макс изсумтява.

- Явно се е държала като истинска кучка, та да изпомрошиш чиниите така.

Отне ми близо петнайсет минути да разчистя бъркотията. Парчета порцелан и късчета пържени зеленчуци, попаднали в пукнатините на дъсчения под, и пръски лепкав сироп от малини и праскови, досуц като кръв.

- Ужасна история - съгласявам се, но не добавям нищо повече.

Макс си налива нова чаша жасминов чай.

- Тогава защо толкова си я боготворяла?

- Точно тогава не я боготворях. Само когато бяхме малки. Беше ... страшно красива и талантлива и по едната случайност ми беше съседка. Та като малки си играехме, разменяхме кукли, измисляхме си разни приключения. И много ме заболя, когато изведнъж ми обърна гръб, това е всичко. Не мога да повярвам, че не си чувал нищо за нея.

- Съжалявам. Не гледам често физурно пързалане.

- На два пъти участва в световното. Взе сребърни медали. А тази година е основната олимпийска надежда.

- Съжалявам - повтаря той.

- Навремето беше рекламно лице на Уитийс¹.

- И тия кутии несъмнено още се продават срещу цял

1 Марка зърнена закуска, известна с политиката си да представя известни спортисти върху кутията.- Бел. прев.

Звезди за Лола

долар и деветдесет и девет по *eBay*. – Той побутва коленете ми под масата. – На кой му пука, по дяволите?

Възгъхвам.

– Страшно ѝ харесвах костюмите. Шифоновите волани, мънистата и кристалите, късите полички...

– Къси полички, значи? – Макс гълта остатъка от чая си.

– И винаги беше изключително грациозна, спокойна, самоуверена. – Изправям рамене. – И имаше съвършена, лъскава коса. И съвършена кожа.

– Съвършенството е нещо твърде надценявано. И твърде скучно.

Усмиввам се.

– Значи не смяташ, че съм съвършена?

– Не. Очарователно дефектна си и точно такава те харесвам. Пий си чая.

Когато приключваме, тръгваме отново да се разхождаме. Японските чаени градини не са големи, но пък компенсират с красотата си. Благоуханни цветя в ярки цветове в съвършено равновесие с изящно подстриганите храсти във ведро сини и зелени тонове. Между будистките статуи се вият пътечки, обикалят езерцата с декоративните шарани, червената пагода и дървеното мостче с форма на полумесец. Единствените звуци са гласовете на птичките и тихото щракане на фотоапаратите. Цари пълно спокойствие. Направо е възшебно.

А най-хубавото?

Скритите кътчета, идеални за целувки.

Намираме една особено подходяща пейка, скрита и закътана и Макс обхваща тила ми с длани и притегля устните ми към неговите. Точно това чакам цял ден. Целувките му са едновременно нежни и груби, с дъх на ментова дъвка и цигари.

Заедно сме цяло лято, но още не мога да свикна. Макс. *Гагжето* ми Макс. Запознахме се в първата вечер, когато нашите ме пуснаха да ида на клуб. Линдзи Лим влезе в тоалетната и за няколко минути останах сама, смутено облегната на грубата бетонена стена на Върдж. А той изведнъж дойде при мен, така непринудено, сякаш бяхме разговаряли вече поне стотина пъти.

- Извинявай - започна. - Сигурно си забелязала как те гледам от сцената.

Кое то си беше самата истина. Втрепененият му поглед дълбоко ме бе развълнувал, макар да не вярвах да е насочен към мен. Клубът бе претъпкан, та нищо чудно всъщност да гледа кое то и да е от разгорещените момичета, които танцуваха около мен.

- Как се казваш?

- Лола Нолън. - Наместих нервно диademата си и пристъпих от крак на крак.

- Ло-ло-ло-ло Ло-ла - Макс изпя името ми като в онази песен на Дъ Кинкс. Дълбокият му глас бе пресипнал от викане. Облечен беше с обикновена черна тениска, която, както скоро щях да установя, бе любимата му униформа. А под тениската раменете му бяха широки, ръцете - мускулести, а и не пропуснах да забележа татуировката, онази, която скоро щеше да ми стане любима, скрита в гънката на лакътя. Изображение на съименника му от книжката *Където бродят дивите неща*. Малкото момченце в белия костюм на вълк.

Изобщо беше най-привлекателният мъж, който някога ме бе заговарял. В главата ми се завъртяха всякакви несвързани реплики, но така и не успях да се съсредоточа достатъчно, та да изрека някоя.

- Хареса ли ти концертът? - Наложих да повиши глас, за да надвика Рамоунс, който вече гънеха от колоните.

Звезди за Лола

- Страхотни бяхте - извиках. - За първи път ви слушам.

Постарах се тази втората част да прозвучи най-небрежно, в смисъл, че конкретно *тях* слушам за първи път. Нямаше нужда да го уведомявам, че за първи път стъпвам в клуб.

- Знам. Щях да те забележа. Имаш ли си гадже, Лола?

А Джоуи Рамоун повтори като ехо: *Хей, талко потиче. Искат да ти бѣда гадже.*

Момчетата в училище не подхождаха така директно. Не че имах кой знае какъв опит, само по нещо съвсем несериозно, за поне повече от месец. Повечето момчета или се плашат от мен, или ме намират за твърде особена.

- А теб какво те засяга? - вирнах брадичка, а самочувствието ми рязко достигна рекордно равнище.

Сладко потиче. Искат да ти бѣда гадже.

Макс ме огледа отгоре до долу, после въгълчетата на устните му се извиха в усмивка.

- Май трябва да тръгваш - той кимна с глава и когато се обърнах, видях Линдзи Лин зад гърба си, с виснала челюст. Само една тинейджърка би могла да изглежда така издайнически притеснена и смаяна. Дали Макс се бе усетил, че сме ученички? - Така че защо не ми гадеш телефона си? Бих искал да се видим някой път.

Сигурна съм, че е чул как блъска сърцето ми, докато ровя из съдържанието на чантата: дъвка с вкус на диня, билети за кино, касови бележки от вегетариански буритос и шишенца с лак за нокти във всички цветове на дъгата. Накрая измъкнах един флумастер, осъзнавайки твърде късно, че само хлапетата и безнадеждно влюбените групата се разхождат с флумастер в чантата. За щастие май не обърна внимание.

Протегна ми китката си.

- Ето тук.

Притиснах флумастера в кожата му и усетих топлия му гръх във врата си. Ръката ми се разтрепери, но някак успях да изпиша номера си с ясни, решителни цифри точно пог татуировките. Усмихна ми се - с онази типично негова усмивка, само с едното възлече на устата - и бавно тръгна напред, през потните тела, към слабо осветения бар. Позволих си за миг да го позагледам отзад. И макар да ми беше поискал телефона, бях сигурна, че никога повече няма да го видя.

Но той все пак ми се обади.

Очевидно.

Обади ми се два дни по-късно, докато пътувах за работа в автобуса. Искаше да се срещнем в Хайт² за обяд и направо щях да умра, понеже се наложи да му откажа. Поинтересува се дали съм свободна на следващия ден, но и тогава бях на работа. А когато попита дали съм свободна на по-следващия ден, не можах да повярвам на късмета си, на нежеланието му да се откаже. Да, свободна съм. *Да*.

Облякох бухнала розова сервитьорска рокля, а косата, в естествения ѝ цвят - брюнетка съм, средна работа - вдигнах на два кока отстрани, досуц като ушите на Мики Маус. Ядохме фалафел и установихме, че и двамата сме вегетарианци. Разказа ми, че си няма майка, а аз му казах, че и при мен е горе-долу същото. А после, точно когато избърсвах последните трохи от устата си, каза следното:

- Не се сецам за по-учтив начин да попитам, така че ще карам направо. На колко години си?

Сигурно изражението ми никак не е било обнадеждаващо, понеже Макс съвсем се стресна, докато се мъчех да

2 Квартал в Сан Франциско, известен като лолка на хипи движението през шейсетте години. - Бел. пр.

Звезди за Лола

намеря подходящ отговор.

- По дяволите. Положението явно е сериозно, а?
Реших, че най-добрата тактика е да отложа отговора.

- А ти на колко си?

- А, не. Ти ми кажи първа.

Опитах още веднъж.

- А на колко мислиш, че съм?

- Мисля, че имаш сладко личице и изглеждаш измамно малка. А не бих искала да те засегна, като кажа, че си по-малка или по-голяма, отколкото си в действителност. Така че ще се наложи да ми кажеш.

Вярно е. Лицето ми е кръгло, бузите ми са пухкави, а ушите ми стърчат повече, отколкото ми се иска. Компенсирам с грим и ексцентрични тоалети. Помага ми и фактът, че съм закръглена тук-там. Но бях готова да кажа истината, честна гума, обаче в този момент той все пак се опита да налучка.

- Деветнайсет?

Поклатих глава.

- По-голяма или по-малка?

Свих рамене, но май му стана ясно накъде отиват нещата.

- Осемнайсет? Моля те кажи, че си на осемнайсет.

- Естествено, че съм на осемнайсет – избутах празната пластмасова кошничка от храната. Външно бях само то олицетворение на хладнокръвието, но всъщност бях на път да полудея. – Щях ли да съм тук, ако не бях?

Кехлибарените му очи се присвиха невярващо и усетих как ме завладява паниката.

- Е, а *ти* на колко си? – опитах отново.

- По-голям съм от теб. Студентка ли си?

- Почти. – Така де, *някой* ден ще стана студентка.

- Значи още живееш с вашите?

- Ти на колко си? - попитах за трети път.

- На двайсет и две, Лола. И май изобщо не бива да водим този разговор. Съжалявам, ако знаех... - той направи гримаса.

- Достатъчно съм голяма - изтърсих и моментално се почувствах ужасно тъпа.

Настъпни дълга пауза.

- Не - възрази Макс. - Опасна си.

Но пък се усмихна.

Едва след цяла седмица неангажиращи срещи успях да го убедя да ме целуне. Определено проявяваше интерес, но усещах, че се колебае. По някаква причина това допълнително подклаждаше решимостта ми. Така не бях харесвала никого от години. От две години, ако трябва да съм точна.

Случи се в обществената библиотека, а се срещнахме там, понеже Макс бе решил, че там е най-безопасно. Но когато ме видя - къса рокля, високи ботуши - очите му се разшириха. Вече го познавах достатъчно, та да знам, че това бе израз на необичайно вълнение.

- В състояние си да вкараш в грях и най-почтения мъж - отбеляза той. Посегнах уж към книгата му, но вместо това докоснах момчето във вълчия костюм. Макс изпусна книгата. - Лола - прошенна предупредително.

Примигнах най-невинно насреща му.

И ето в този момент ме хвана за ръката и ме дръпна, далече от масите за четене, навътре, между редиците с книги, където рядко припарваше някой. Притисна гърба ми към стелажа с биографични книги.

- Сигурна ли си, че точно това искаш? - гласът му звучеше закачливо, но погледът му бе съвсем сериозен.

- Естествено - отвърнах, макар дланите ми да се потяха.

Звезди за Лола

- Не съм добро момче - пристъпни по-плътно към мен.
- Може би аз не съм добро момиче.
- Напротив. Много добро момиче си. Точно затова така ми харесваш. - Той вдигна брадичката ми с показалец.

Оттам насетне връзката ни бързо се задълбочи. В един момент дори самата аз се опитах да позабавя нещата. Родителите ми задаваха въпроси. Не вярвах, че прекарвам по толкова много време с Линдзи. А и не беше редно да прогължавам да го лъжа, при положение че отношенията ни се развиваха, така че накрая му казах на колко съм всъщност.

Побесня. Цяла седмица не ми се обади и вече почти се бях отчаяла, когато все пак ми звънна. Каза, че е влюбен в мен. А аз му казах, че ще трябва да го представя на Нейтън и Анги. Макс никак не си пада по родители - баща му е алкохолик, а майка му ги зарязала, когато бил едва на пет - но се съгласи. После ни наложиха най-различни ограничения. А миналата седмица, на седемнайсетия ми рожден ден, загубих девствеността си в апартамента му.

Нашите си мислят, че сме ходили до зоологическата градина.

Оттогава съм спала с него още веднъж. И далеч не съм идиотка, не храня никакви романтични заблуди. Чела съм достатъчно и си знам, че е нужно да мине известно време преди да стане приятно и за момичето. Но се надявам този момент да настъпи съвсем скоро.

И понеже целувките са фантастични, сигурна съм, че ще се получи.

Само гето днес не мога да се съсредоточа върху усещането на устните му. Цял следобед чакам този миг, но когато най-после настъпи, непрекъснато се разсейвам. В далечината чувам звънчета - от пагодата? Или някъде отвъд градините? И в главата ми *звън, звън*, нахлува ми-

сълта за семейство *Бел*³.

Върнаха се. Сутринта бяха само трима – Калиопе и родителите ѝ. Нямаше и следа от братята ѝ. Не че имам нещо против да се видя с Алек. Но онзи, другият . . .

– Какво има?

Подскачам. Макс ме гледа изпитателно. Кога ли сме спрели да се целуваме?

– Е? Къде си се отнесла?

Клепачът ми потрепва нервно.

– Извинявай. Замислих се за нещо в работата.

Не ми вярва. Така се получава, когато вече са те хващали да лъжеш гаджето си. Въздъхва обезсърчено, изправя се и пъха ръка в джоба. Знам, че се е заиграл със запалката.

– Извинявай – повтарям.

– Няма нищо. – Поглежда часовника на телефона си. – И без това трябва да вървим.

Пътуваме към Роял Сивик Сентър 16 в пълно мълчание, с изключение на Клаш, които реват с всичка сила от уредбата. Подразнен е и ми става гузно.

– Ще ми се обадиш ли после? – питам.

Кима, докато потегля, но си знам, че не му е минало.

Омразата ми към семейство Бел се засилва още повече – не че си нямам достатъчно причини.

3 Bell на английски език означава камбана, звън. – Бел. преб.